

Ένα φανταστικό ταξίδι με τον Πινόκιο

Πέρσι τον χειμώνα οι γονείς μου μού αγόρασαν ένα βιβλίο του Πινόκιο. Την επόμενη μέρα είχαμε καλεσμένους για φαγητό, κάποιους φίλους της οικογένειας και δεν μπορούσα να διαβάσω το βιβλίο. Τη νύχτα ξάπλωσα στον καναπέ και άρχισα να το διαβάζω. Δεν πρόλαβα όμως να το τελειώσω και αποκοιμήθηκα.

Τα μεσάνυχτα κάποιος ήρθε και με ξύπνησε. Άνοιξα τα μάτια και βλέπω μπροστά μου τον Πινόκιο. Ξαφνιάστηκα. Αποκλείεται, σκέφτομαι, να ζωντάνεψε ο Πινόκιο από το παραμύθι.

Άρχισε όμως να μιλά και μου πρότεινε να βγω έξω μαζί του. Ξεκίνησε να λέει ψέματα και να μεγαλώνει σιγά σιγά η μύτη του.

Φτάσαμε στο δάσος μετά από λίγη ώρα. Στάθηκε μπροστά από μια τεράστια πέτρα και έβαλε επάνω σ' αυτήν, το χέρι του. Τότε εκείνη άνοιξε και βρεθήκαμε σε μία πανέμορφη και φανταστική πόλη.

Ήταν υπέροχα. Η λίμνη γεμάτη λιωμένη σοκολάτα. Η γέφυρα φτιαγμένη από γλειφιτζούρι. Πέρασαμε τη γέφυρα και φτάσαμε σ' ένα ξενοδοχείο από μαρσμέλοου. Οι δρόμοι ήταν από λιωμένα μπισκότα και τα αυτοκίνητα από τρούφες. Τα λεωφορεία από παγωτό και τα ποδήλατα από γαριδάκια. Ο Πινόκιο άπλωσε τη μύτη του και έκοψε μερικά από τα γλυκά. Έφαγα λίγη γέφυρα, το τιμόνι του λεωφορείου, τον τροχό του ποδηλάτου κ.ά.. Απόλαυσα κάθε λογής γλυκό. Ήταν όλα καταπληκτικά.

Ήρθε όμως η ώρα της επιστροφής. Αποχαιρέτησα τον Πινόκιο και έφυγα.

«Ειρήνη... ξύπνα θα αργήσεις για το μάθημα. Έλα να φας πρωινό.»

Ήταν η μαμά που φώναζε γιατί αποκοιμήθηκα. Δε θα προλάβαινα να πάω σχολείο πριν κτυπήσει το κουδούνι.